

„Leśni przyjaciele”

W wielkim lesie poruszenie
Gdzieś zgubiły się jelenie
Sprawa to jest niesłychana
Każdy szuka ich od rana

Mały krecik biega wkoło
Bez nich nie jest już wesoło
Woła wszystkich na zebranie
Czekam na was na polanie!

Przyszli wszyscy i są smutni
Zapomnieli już o kłótni
A to było przez jelenie
Co walczyły wciąż na scenie

Słysząc było rogów trzaski
Na dodatek małpie wrzaski
Spać nie mogły małe jeże
Znów płakały nietoperze

Bo jelenie na polanie
Tak walczyły o swe łanie
Dzisiaj jednak nic nie słysząc
Każdy boi się oddychać

Czy jeleniom coś się stało?

Co to w nocy znów się działo?

Zawsze były głośnie trzaski
Aż po słońca pierwsze blaski

Kto ma jaki na to dowód
Trzeba sprawdzić, jaki powód
Że zniknęły dzisiaj rano
Czy już wszystkich zapytano?

Więc do pracy moi mili
Nie możemy tracić chwili
Trzeba szukać dwóch jeleni
Niechaj każdy czas swój ceni

Kto jest chory albo słaby
Niech nie szuka tak na aby
Tylko tutaj niech zostanie
Dyżur pełni na polanie

Szukać szybko i dokładnie
Zanim czarna noc zapadnie
Można dobrać się parami
Albo wspomóc przedmiotami

Wszystko dobre, – co pomoże
Może w różnym być kolorze
Kształty także nie są ważne
Jednak muszą być poważne
Małe dziki niosą kijki

Będą nimi straszyć zmijki
Które siedzą czasem w trawie
I nie widać ich tam prawie

Miś lornetkę zabrał z domu
Lecz jej nie chce dać nikomu
Słabo widzi już z oddali
To powiększy obraz w skali

Przyleciała też jaskółka
Będzie robić w górze kółka
Stamtąd wszystko dobrze widać
To się może bardzo przydać

Nawet borsuk, choć już stary
Przeszukuje dwa konary
Może to jeleni rogi?
Wącha wkoło pełen trwogi

Wnet rozbiegli się po lesie
Wieść o wszystkim echo niesie
Tak daleko się poniosło
Że nad rzeczkę aż wyniosło

I stanęło tam zdziwione
Dwa jelenie umęczone
Siedzą sobie nad ruczajem
Za tym dużym, pięknym gajem
Nie wiedziały, co się dzieje

Że postrachem w lesie wieje
Że zwierzęta są zmartwione
Ich zniknięciem zasmucone

Bardzo tym się zawstydziły
I szybciotko uzgodniły
Że nie będą już się kłócić
Na polanę muszą wrócić

Kopytkami zastukały
Rogi swoje obejrzały
I stwierdziły zaskoczone
Że nic nie jest obtłuczone

Hej zwierzęta! – woła krecik
W ręce trzyma swój berecik
Już jest dobrze! – Czy słyszycie?
Szybko przybiec tu musicie!

Echo znowu głos poniosło
I zwierzętom wnet doniosło
Że jelenie już wracają
Że tych kłótni dosyć mają

Wszyscy biegną bardzo radzi
Jak je witać? – Kto doradzi?
Oklaskami! – to w nagrodę
Za podjętą tam ugodę
Czas na morał tej powiastki

Bo już księżyc, świecą gwiazdki
Przyjaźń zawsze jest ważniejsza
Kłótnie, zwady to rzecz mniejsza

Maria Wróblewska